СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LIV. — Ч. 15. НЮ ЙОРК і ДЖЕРЗІ СИТІ, вівторок, 22-го січня 1946. — No. 15. NEW YORK and JERSEY CITY, Tuesday, January, 22, 1946. — VOL. LIV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ — ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ — Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 4-0807 — THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA — FIVE CENTS ELSEWHERE

СТАЛЕВИЙ ПРОМИСЛ ЗАМКНЕНИЙ ВНАСЛІДОК СТРАЙКУ

Головний американський промисл, який дає підставу існування різнародним іншим ділянкам промислу, перестав функціонувати від понеділка 21 січня 1946. Страйк, викликаний юнією Юнайтед Стіл Воркерс оф Америка, обняв 750,000 робітників у різних стейтах. Є це найбільший страйк в історії Америки, викликаний одною юнією. По стороні підриємців сталевий промисл представляє інвестований маєток вартости шість біліонів долярів.

Заки предсідник Конгресу Промислових Організацій Филип Морей видав наказ вийти на страйк, він відбув конференцію з президентом Юнайтед Стейтс Стіл Корпорейшен Бенджамином Ферлесом при співучасти представника президента Трумана у пятницю 18 січня. Труман, через свою раду для устійнення фактів доручив обом сторонам приняти підвищку платні на 18½ цента на годину. Филип Морей приняв цю пропозицію, а Бенджамин Форлес уступив лише у своїй пропозиції настільки, що згодився підвищити пладню робітникам на 15 центів, замісць досі обстоюваних 12 ц. Після розбиття конфоренції Фирлес оголосив причини, які спонукали його відкинути пропозицію президента Трумана. У конґресових колах панує переконання, що през. Труман перебере сталевий промисл під управу федерального уряду, щоб пустити в рух ці фабрики.

Один із найсвіжіших фабрикантів, Гекрі Кайзер приняв вповні пропозицію президента Трумана щоб підвищити платню робітникам на 18½ центів у своїй фабриці у Фонтана, в стейті Каліфорнія.

В інших ділянках праці дотеперішні страйки остають незмінені, а загальне число робітників на страйку виносить 1,657,000. У Ню Йорку загрозив голова Транспортової Юнії, радний міста Майкел Дж. Квил, що викличе страйк на всіх перевозових засобах, отже підземних залізницях, трамваях, босах і надземних залізницях зате, що міська рада рішила продати міські електрівні підприємству Едисон Електрик Компані. Міські елекрівні не виплачуються, як твердить міська рада транспортації, а Квил каже, що виплачується.

НАЙДОВШЕ ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТА В КОНҐРЕСІ.

У понеділок 21 січня передав президент Труман до виголошення в обох палатах конґресу своє послання, яке обіймає 20,000 ослів, отже найдовше з усіх, які досі були колинебудь проголошені в конґресі. Послання обіймає буджет на фіскальний рік 1946-47 і зясовує положення Злучених Держав. У посланню президент домагається від конґресу переведення різних законопроектів, зголошених ним вже давніше. — Конґрес занятий саме обструцією проти одного з доручень президента, а це проти законопроекту для знесення вирізнювання рас при роздаванню праці. Обструкцію ведуть демократичні члени палати репрезентантів з південних стейтів, а проти обструкції йдуть північні демократи і републиканці.

ПРИПИСУЮТЬ КОМУНІСТАМ ВОЯЦЬКІ ДЕМОНСТРАЦІЇ.

Ернест Адамсон, дорадник Комісії для Неамериканських Затій, яка прослідкує демонстрації вояків в заморських краях для приспішення демобілізації, заявив, що дотеперішні докази вказують на це, що це комуністи розаґітували деяких вояків до таких демонстрацій. „Ми маємо докази, що то комуністичні аґітатори нарочно вступили до армії, щоб викликати заворушення", сказав Адамсон. Комісія прослідкує передусім демонстрації у Франкфурті, в Німеччині. Деякі з розголошених демонстрацій були добре підготованим заговором, щоб підюдити вояків. Тому одна нюйорська організація, яка тісно злучена з комуністичною партією, має явитися на переслуханню комісії за те, що вона видрукувала і розкидала летючки серед вояків в Европі, коли вони були стужені за домом. У летючках гостро нападається на політичні цілі Америки.

ЕКЗЕКУТИВНА РАДА АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ ПРАЦІ НА НАРАДАХ.

У Маямі, на Флориді, зїхалася Екзекутивна Рада Американської Федерації праці на річні наради саме вчасі, коли Конґрес Промислових Орґанізацій (СІО) переводить страйки робітників на великі розміри по всіх стейтах. Приватно висловлюють урядовці Федерації своє неґодування на те, що СІО своїми страйками шкодить американській системі свобідного порозуміння, бо хоче довести до контролі платень збоку уряду. Це може покінчитися виданням законів проти дотеперішної свободи страйків.

Плян створення Злучених Держав Африки

В урядових колах у Вашинґтоні обговорюють зголошення британського міністра закордонних справ Бевина для віддання деяких африканських кольоній під опіку Організації Обєднаних Держав, як плян створення Злучених Держав Африки. Території, які Британія готова вже передати, це бувші німецькі кольонії, над якими Британія мала мандат від Ліґи Націй Є це Танганіка в Східній Африці, а Камерун і Тоґоленд в Західній Африці. Кажуть, що Бельгія згодиться передати до О.О.Д. Руанда-Урунді на захід від Танганіки. До цього малаб ще бути додана територія Південно-Західної Африки, яка належить до Південно-Африканської Юнії, а також Французька Африка, а пізніще бельґійське Конґо. Колиб це сталося, то в Африці повсталиб Злучені Держави Африки із територією, яка сягалаб від одного океану до другого і далаб захист міліонам людей, які тепер перебувають в серці Европи без своєї батьківщини. У цих краях є досі незбагнені природні багатства, які можнаб розвинути для прожитку великого числа людей.

З НЮ ЙОРКУ ДО ЛІСБОНИ ЗА ДЕСЯТЬ ГОДИН

У неділю, 20. січня, побив рекорд швидкости в перелеті понад Атлянтійський океан літак виробу Лакгід Констелейшен, приналежний до Панамерікен Ервейс. Він перелетів з Ню Йорку до Лісбони, в Портуґалії, упродовж 10 годин і 6 мінут. Його швидкість виносила по 344 миль на годину, а разом він перелетів 3,425 миль. Літаком керував пільот капітан Скат Флаверр з Ґрейт Нек, з Лонг Айленду, а в ньому їхало 25 подорожних.

АМЕРИКАНСЬКА РАДА ЖИДІВСТВА ПРОТИ ЖИДІВСЬКОЇ БАТЬКІВЩИНИ В ПАЛЕСТИНІ

У Філядельфії відбулися дводенні наради Американської Ради Жидівства, яка не годиться на пляни сіоністів, щоб з Палестини творити жидівську батьківщину На нарадах приняли резолюцію, щоб уряд Злучених Держав подбав про розвязку питання для всіх скитальців та щоб допустив до Америки більше число жидів.

Папа в обороні свободи греко-католицької церкви, переслідуваної советською владою

Американські кореспонденти звідомляють з Риму про одну з найдовших енциклік папи Пія XII. в якій порушено положення греко-католицької церкви в Галичині й Підкарпаттю, що є тепер під советською владою. Енцикліка вживає старої латинської назви „еклезія рутена". Папа каже, що в часі, коли міжнародні зібрання проголошують свободу релігії, тої свободи відмовляється населенню в Галичині й Підкарпаттю, що є греко-католицького обряду. Його, кажеться далі, змушується покидати ради цеї церкви і зривати звязок з Римом і приступати до московського патріярхату. Нововибраний московський патріярх Алексій, кажеться в енцикліці, виразно взиває це населення покидати Католицьку Церкву. А як греко-кат. священики віднеслися до советської влади в Москві з предложенням свого важкого положення, то у відповіди на це, каже папська енцикліка, советська влада виарештувала всіх греко-кат. єпископів та многих з духовенства. Американські кореспонденти вважають цю енцикліку найгострішою ватиканською критикою советської релігійної політики. Енцикліку видано знагоди 350-ліття церковної злуки населення згаданих земель з Римом. Папа назвав ту річницю днем, в якому український нарід виставлений на пробу, як навіщений нещастям і нуждою. Папа додає отухи єпископам у тюрмах і взиває духовество відважно видержувати боротьбу, а вірних видержати в вірі, не зважаючи на труднощі й переслідування.

В КИЄВІ СУДЯТЬ НАЦІСТІВСЬКИХ ҐЕНЕРАЛІВ

Перед військовим трибуналом станули в Києві 15 німців, щоби відповідати за злочини, пoповнені ними в Україні над українським населенням. Найважіші з підсудих такі: ґен. Павль Шер, що був головою полтавської округи в часі дволітньої німецької окупації; ґен. Карль Бурґгардт, що командував тилами шестої німецької армії; ґен. фон Тчамер, що був командантом фронту під Полтавою, ґен. Рукенброт, що був комендантом різних міст в Україні, Георґ Гайніш, що займався економічною експльоатацією України в Мелітопольській окрузі, і т. д. Їх обвинувачують в вбивстві чотирьох міліонівцивільних людей в Україні й знищенню 647,000 домів, та вивезенню двох міліонів людей з України на невільничу працю в Німеччині.

НАДІЮТЬСЯ КІНЦЯ ЦИВІЛЬНОЇ ВІЙНИ В КИТАЮ

Комуністичний китайський генерал, Чу Ен-лай, що переговорював з ґен. Чянґ Кай-шеком у справі завішення зброї, заявив, що всюди в Китаю іде таки до замирення, та що є вісти, що стрілянину спиняють на всіх фронтах.

ЗАБИРАЄ ДЛЯ ЕВЕНТУАЛЬНИХ РЕПАРАЦІЙ

Ґен. Доґлес МекАртур забрав під свою владу 394 японські повітряні заводи, склади зброї та військові ляборатoрії. Вони будуть евентуально перевезені до Злучених Держав титулом военного відшкодовання.

ПРИГЛЯДАЮТЬСЯ ГОЛФОВИМ ЗМАГАННЯМ.—Аж 8,000 осіб прибуло на голфове поле, що належить до Лейксайд Контрі Клоб біля Сан Франсиско, щоби приглянутись голфовим змаганням, в яких брав участь чемпіон Байрон Нелсон, що виграв трофею та нагороду в сумі $25,000.

ҐЕН. ДЕ ҐОЛЬ, ТИМЧАСОВИЙ ПРЕЗИДЕНТ ФРАНЦІЇ, ЗРЕЗИҐНУВАВ

Франція, що старається усіми силами здобути давний політичний вплив в Европі, переходить нову нутрішну крізу, що дуже нагадує крізи з часів Третьої Республики. Тому, що парлямент домагався зменшення армії ще на 20%, а ґен. де Ґоль тому противний, він подав заяву, що уступає цілковито з політичного життя та покидає остаточно своє становище голови уряду. Це вже третя резиґнація ґен. де Ґоля, та ті, що стоять близько нього, кажуть, що тим разом ґен. де Ґоль дійсно уступить. Інші тої думки, що де Ґоль хоче таким поступком заставити ще раз ціле населення франції натиснути своєю опінією на парлямент, щоб він не вів обструкції проти програми де Ґоля. А це знов звернене в першу черґу проти комуністів, які мають в парляменті поважну силу, та які розпочали проти де Ґоля опозицію на тій підставі, що він не має ніякої політичної ні соціяльної програми та не є спосібний керувати справами держави. Комуністи, як кажеться, були певні, що усунуть де Ґоля, а тимчасом, як припускають, де Ґоль їх „перехитрив" і несподівано уступив, чим спричинив крізу, за яку відповідальні вперву чергу комуністи, а далі соціялісти.

ЕРІО ЗНОВ НА ОВИДІ.

Хто може стати наслідником ґен. де Ґоля? У У звязку з відповіддю на це питання виринає між французькими партіями імя старого політика, колись дуже впливового, але тепер слабо зарепрезентованого своєю ґрупою в парляменті. Є ним Едвард Еріо. Та сумніваються, чи він зміг би склеїти уряд, що був би працездатний. Але так є теж і з іншими ґрупами та політичними особистостями.

ІДЕ ПРО ПОДІЛ ВЛАДИ.

Властива причина резиґнації ґен. де Ґоля є та, що ліві елементи в парляменті є не тільки за знесення сенату і одну парляментарну палату, але й за те, щоби цілковито обмежити екзекутивну владу, себто владу президента, а все сконцентрувати в парляменті. Ґен. де Ґоль є за сильну владу президента держави.

ФРАНЦІЯ ПІДЕ НАЛІВО.

В Анґлії побоюються, що Франція піде тепер ще далі наліво, та що комуністи готові перебрати владу. Теж надіються, що готові зайти зміни в представництві Франції в Орґанізації Обєднаних Держав, де є представником Жорж Бідолт, теперішній французький міністер справ заграничних, що є цілковито за політичну лінію ґен. де Ґоля.

ЗДАЄТЬСЯ НА ПЛЄБІСЦИТ.

Леопольд, бельґійський король на вигнанню, що перебуває в Швайцарії, заявив, що він здається на волю народу, чи він має вернути на королівський престол, до якого не допускають його „политишени". Він каже, що новий парлямент, що буде вибраний, повинен ухвалити негайно закон про відбуття такого плебісциту. Уряд є проти цього, Ще кавав, що якщоб нарід рішив, що він має вернути на престол, то буде міг вибрати собі такий уряд, який захоче, консервативний, соціялістичний, а навіть комуністичний.

ЗАБИРАЮТЬ МАДЯРСЬКУ НАФТУ.

З Угорщини звідомляють, що червона армія заняла нафтові поля в Ліспе, на Мадярщині, в такий самий спосіб, як заняла подібні поля в Австрії, в Цістерфсдорф. Між іншим забрала теж і ті, що належать вцілости до Стендард Ойл Компані оф Ню Джерзі. Ті останні не підходять одначе під репарації. Совєти забрали їх під свій заряд, кажучи, що амеканський заряд стоїть на 25 років позаду в порівнанню з советською технікою. Знов Стендард Ойл вважає, що советський спосіб добування нафти є розтратний.

НІМЕЦЬКА НЕСПОДІВАНКА.

Як пишуть американські кореспонденти з Німеччини, що є під американською владою, то німці виявляють надзвичайне зацікавлення вільними вибораби, що вже зачалися, а яких Німеччина не бачила впродовж 13 років націстівської влади. Це замітне з цього боку, що назагал заповідали, що німці втратили всяке зацікавлення до політики, та що вільні вибори будуть одним великим фіяском. Голосувало в перших виборах від 80 до 90 процент управлених до голосовання.

ВИБОРИ В ГРЕЦІЇ.

Грецький премієр, Темістокль Софуліс, уже погодився з партіями щодо цього, що вибори мають відбутись в Греції 31. березня. Проти цього є одначе крайні ліві, себто головно комуністи. Вони кажуть, що не заведено ще порядку в краю, та не виеліміновано впливів „чужинецьких реакціонерів", що піддержують „скорупoвані грецькі фракції".

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.		SUBSCRIPTION RATES Three cents a copy	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
Число з суботи (з англійською Частиною):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

День у якому засяли дві мрії

Згадуємо нині День 22. Січня.

Згадуємо за нього в такому переконанню, що де тільки живе нині український нарід на волі й має змогу висказувати свої правдиві почування, там він цілою своєю душею й з усіми своїми мріями — при Дні 22. Січня.

Отже є він нині з днем 22. січня 1918 року. Він вчитується чи вдумується в Четвертий Універсал Української Центральної Ради і в ті великі слова, з якими він звертається до Українського Народу:

„Твоєю силою, волею, словом, утворилась на Українській Землі вільна Українська Народня Республика. Здійснилась давня мрія Твоїх батьків, борців за волю й право робучого люду".

А далі:

„Від нині Українська Народня Республика стає самостійною, від нікого незалежною, вільною, суверенною Державою Українського народу".

Український нарід, якщо є на волі, є нині всюди і з днем 22. січня 1919 року. Згадує за нього й йому здається, що він у Києві, на Софійській Площі, й вслухується у кінцеві слова Універсалу Директорії Української Народньої Республики:

„Од нині во єдино зливаються століттями одірвані одна від одної частини Єдиної України — Західноукраїнська Народня Республика й Наддніпрянська Україна. Здійснились віковічні мрії, якими жили і за які умірали кращі сини України. Од нині є едина незалежна Українська Народня Республика".

Ось це є в очах правдивих українців правдива історія України. Це та, що походить з глибини душі українського народу, з його думки, з його крови. Це історія України Шевченка, України Франка. Це національний ідеал велитнів України. Це здійснення їхніх моральних, соціяльних і державницьких заповітів.

Цього факту не зміняє і ніколи змінити не може те, що Україну, що тоді законно сформувалась у самостійну державу й обєдналась, розбили червоні війська, наслані російським советським урядом з півночі, а з заходу польські. Усе це була аґресія, напад, грабіж, і ніщо інше. А це, що тепер українські землі обєднані в СССР, є тільки конюнктурним використанням збоку Росії й для її імперіялізму цього, що український нарід для себе і для своїх ідеалів віками підготовляв, до чого постійно готовився і що здійснив 22. січня 1919 року, але чого хвилево не вдержав головно через російську аґресію.

День 22. Січня це твір тих, що виховались в дусі українських гимнів „Ще не вмерла Україна" і „Не пора москалеві, ляхові служить". День 22. Січня це „Тризуб", історичний символ обєднаної, великої України. Тому саме, День 22. Січня це теж і одиноко правильний, чесний, ідейний, визвольний шлях українського народу. Він теж демократичний, поступовий, законний, моральний і справедливий.

Чиж можна далі не йти по ньому? Він крівавий, це правда, але правильний!

З „соборної неволі" до „соборної волі"

Український нарід, який тепер опинився як „визволений" в складі Союзу Советських Соціялістичних Республик, не є навіть і тепер так разом злучений, щоб не залишились поза межами Советів території чисто українські, чи з мішаним населенням. Коли іде про соборність, то важко вимагати здійснення ідеалу соборности якогось народу за одним розмахом. Крім цього треба мати і це на увазі, що того роду ідеали часом взагалі не можливо цілковито здійснити. Супроти цього можнаб тепер українцям в Україні й по всьому світі радіти, що хоч подавляюча більшість українських земель є вкупі.

Але чи так є? Чи вони радіють?

Ні. Український нарід не може відчувати правдивої радости з цього, що він є тепер разом, бо по довгих століттях розлуки він опинився разом у такій неволі, у якій ще не бував. Та цей сум, а це хочемо підкреслити, що є тепер в душі міліонів українського народу в Україні й поза нею, не може зменшити великої ваги осягів теперішньої історичної доби, що має у собі дату 22. січня 1919 року. Як і цього, що величезна більшість українських земель, що цього дня обєднувалась, нині є разом. Неволя, гнет, режім, — це переходові явища. Вони важкі, болючі, придавляючі цілу націю навіть часом до такої міри, що не стає сили вірити, чи нація цей тягар видержить і чи переживе неволю, заки їй засяє сонце правдивого визволення, правдивої волі. Та треба вірити і видержати треба!

Тому, хоч в соборному Києві засідає тепер такий „рідний" уряд, що нагадує радше „Малоросійську Колеґію" у минулому як справжню, рідну, українську владу, то проте треба таки завжди памятати, що і по наставленій Москвою колишній „Малоросійській Колеґії" згодом таки прийшла рідна влада, як прийде вона певно й по Хрущових та Мануїльських. Тільки видержати! Тільки задержати національного духа! Тільки задержати традиційні українські ідеали!

Памятаймо, що як польонофільство було спроневіренням українським державницьким і самостійницьким змаганням, і як було ним теж і москвофільство царських часів, так є таким самим теж і модерне советофільство. Польонофільство чи москвофільство (в давньому чи сучасному виді) це намагання заломити характер нації, її ідеольогію, наклонюючи її вести в часах крізи нації „реальну політику" себто таку, що ставить чужі інтереси на першому місці, підпорядковуючи їм інтереси та ідеали своєї нації. Ратунок своєї нації веде та „реальна політика" таким способом, що заставляє цілу націю відректись отверто того, що було в неї найбільшими національними святощами та ідеалами; що заставляє її навіть величати катів як визвольників, спасителів та соборників. Та такої „реальної політики" український нарід, якщо хоче національно вдержатись і визволитись з неволі, держатись не може. Він може бути в неволі й неволю зносити, навіть довго, і то навіть „соборну неволю", але в душі своїй, у своїх ідеалах, він мусить надалі остати чистим і характерним. Він мусить тих ідеалів завжди держатись і від них ніколи і за ніяку ціну не відступати. Бо тільки тоді заслужить собі на це, щоб міг згодом вийти з „соборної неволі" і знайтись у своїй хаті й на своїм полі не як наймит, але як свобідний господар, як чесний ґазда. Ось тої сили, щоби видержати і не заломлюватись, треба усьому українському народови нині більше ніж колинебудь, бо ще ніколи не терпів він від такого безпощадного гнобителя, яким є теперішний окупант „соборної України".

Признання „Свободі" за попирання Державних Военних Бондів

TREASURY DEPARTMENT
War Finance Commettee

Office of State Chairman — January 9, 1946.

Dr. Luke Myshuha
Svoboda Ukrainian Daily
Jersey City, New Jersey.

My dear Dr. Myshuha:

In the Victory Loan, we have exceeded all of the quotas assigned to us, especially the $60,000,000 "E" Bond quota. We are very proud of this accomplishment and want you to join us in this feeling of satisfaction in a job well done, for had it not been for splendid cooperation we enjoyed from your newspaper, we could not have attained this success.

You have rendered to us and to the Treasury Department during all eight War Loans great service. Through your newspaper, you have constantly reminded readers of the need for investing in War Bonds—first to defend our country, then to furnish our government with the needed funds to make the implements of War and in the Victory Loan to provide funds for the returning veterans and the rehabilitation of the wounded.

Therefore, for the vital part you played in making the War Loan Drives such outstanding successes and in helping to develop the habit of thrift among Americans through the investment in War Bonds (now U. S. Savings Bonds), I offer again to you and to your staff our heartfelt thanks for your cooperation in the War Financing Program.

Sincerely yours,
JOHN E. MANNING, State Director
U. S. Savings Bonds Division.

Микола Чубатий.

Люди без прав людини

Обіцюваний кращий світ, за який боролися міліони молоді, одушевленої ідеалами свободи та демократії, за який по націстичних таборах гинули сотні тисяч поклонників волі, проявляється нині в той спосіб, що на світ повертає нове рабство. Давно вже забув світ про істнування рабів або невільників. Цивілізований світ приняв немов засаду міжнародного права, що кожна людина має право до свого життя та ним свобідно розпоряджати, доки Господь призначив їй жити. Обмеження свободи людини, яка не поповнила ніякого злочину, цивілізований світ десятками літ клеймив як один із головних злочинців проти нашої цивілізації. Тому і ніяка людина не могла бути змушена горожанином якоїсь країни коли вона собі того не бажала. Досі світ не знав про таку установу як примушене громадянство. Громадянство одної чи другої держави вважалося за привилей для одної чи другої людини, а не за тягар. Тому набути громадянство в цілому цивілізованому світі приходилося все тяжче, натомісць зречися права горожанства була як найлекше. Вистарчило написати на папері заяву до влади своєї держави, що хтось зрікається громадянства і людина тратила цей привилей, переставала бути громадянином даної держави.

Зате інакші, нецивілізовані практики, розвинулися в Советах. Там, навпаки, стати горожанином можна скоро, натомісць куди тяжче позбутися советського громадянства. А вже виїхати зі Советів, то таки прямо неможливо, бо в Советах інакше як в цілому світі. Там немає свободи людини; людина там є рабом держави.

Річ природна, що советські звичаї не вязали нікого в цивілізованому світі поза Советами. Коли так хтось завів собі наново рабство і домагався від цивілізованого світа, щоби він це рабство признав та помагав йому людину ловити та держати в неволі, а колиб вона від нього втікла, наново її піймати та силою відставляти до рук власника рабів, то не знайшласяб на світі держава, що помагалаб творити таке беззаконня над волею людини. Одначе Совети, один із великанів в Обєднаних Державах, завів тепер на світі такі дикунські практики тай находить поміч для них серед цивілізованих народів.

Використовуючи війну та зрушення кордонів цієї тюрми народів, тисячі бувших советських громадян втікли на волю, під крила переможних демократичних держав. Річ природна, що ніхто з них не вважає себе більше за советського громадянина і ним бути не хоче. Кожен з них волить жити денебудь, в якімнебудь закутку світа, коби тільки поза Советами. По дотеперішним звичаям цивілізованих народів не повинно бути на світі сили, що моглаб приневолити такого бувшого советського громадянина вертати до Советів та насилу остати громадянином тої країни. Та, як знаємо, аж надто часто є інакше.

Тінь ялтської постанови.

Такі нові практики завелися одначе на світі, відколи нецивілізована Советська Росія стала членом Великої Трійки, що на її сумління положена майбутність того кращого світа. В Ялті, на початку 1945, мала запасти така постанова, апробована пок. през. Рузвелтом та премієром Чорчилем, що всі советські громадяни, що ними вони були у вересні 1939 року, мають бути повернені до Советів. Чи говорили там про насильне повернення, чи тільки про добровільне, важко сказати. Чи брали там під увагу ту можливість, що людина, яка бажає попращатися зі світом советського царства та зрікається тої приємности бути громадянином червоного царства, не може бути насилу впакована в ці червоні кордони. На всякий випадок ялтська постанова позволяє на дуже широку інтерпретацію. Колиб принялося советське розуміння такої постанови, що бувші советські громадяни можуть бути насилу повернені в руки советської влади, то така постанова в Ялті виразно противилася основним поняттям цивілізованих народів про свободу людини. Таке розуміння булоб найчистішої крови невільництвом, якщо не чимсь ще гіршим від невільництва.

Невільники, яких в давні часи ловили на Україні, татари, чи ті, яких голяндські або португальські торговці невільниками забирали з Африки та продавали на роботу, не були видавані на розстріл або на таке заслання, що рівнається повільній смерті. Невільника продавали, наприклад, до Америки плянтаторови, а той мусів дбати, щоби раб був ситий та мав теплий дах над головою. Такому рабовласникови залежало на цім, щоби раб-робітник був здоровий та міг працювати.

Та своїх бувших громадян, що їх дістає в руки советська влада, вона не думає утримувати при життю, бо вважає їх за своїх ворогів. Тому советська влада такого свого ворога ліквідує відразу або повільно позволяє йому конати. В такім положенню є річю очевидною, що видавання бувших громадян Советів проти їх волі, це видавання людини на смерть, отже поступок куди брутальніший від ловлі невільника на працю на плянтаціях.

В перших місяцях по заломанню націстичної Німеччини советська влада кинулася на територію Німеччини, щоби виловлювати всіх тих, що не бажали собі советського царства.

Військова влада, американська та британська, спершу не орієнтувалися про що йде та навіть деколи чинно помагала висилати тих людей до Советів.

Одначе скоро тільки зорієнтувалися, про що іде справа, заперестали такі практики, шануючи свободу людини і нині є запевнення збоку американської влади, що насильно нікого не будуть видавати. Тоді советська влада перенесла поле своєї ловлі до Франції і там знов прийшов період брутального виловлювання Богу духа винних людей та висилання до Советів на знищення.

І Франція скоро залишила такі практики. Тоді советська влада стала робити натиск на бельґійський уряд домагаючися видавання тих людей Советам. Тепер там зачалися трагічні сцени тих, що їх видають на знищення червоному опирови. Свій натиск на Бельґію Совети виконують в той спосіб, що відмовляються відсилати домів бельгійців, що опинилися під російською владою. Бельґійські громадяни, звичайно военні полоняники та примусові робітники націстів, малиб стати тим заставом, при помочі якого Совети стараються дістати за всяку ціну в свої руки своїх політичних противників.

Справу треба радикально розвязати.

Кожному є ясним, що цю справу, що стає прямо скандалом нашої цивілізації на терені Европи, треба радикально розвязати. Не можна допустити до того, щоби сотні тисяч людей, серед яких найбільше є українців, а біля них тисячі людей з країн окупованих свіжо Советами, стали людьми без примітивних людських прав. Коли вже немає кращого світа, то не треба його ще погіршати заводженням советської практики новочасного рабства. Бувші підсоветські невільники в Західній Европі це немов середновічні баніти, яких колись кожен міг згладити без суду. Нині може кожен принагідний урядовець, що в його районі влади найдеться такий вигнанець із советської тюрми, видати їх у руки червоних на страчення. Їхня доля немов зависла у повітрі; для них немає ніякої апеляції проти насилля, доконуваного над їх особистою свободою. Для них може бути ласка день, два, тиждень чи місяць, а позатим постійно непевне завтра.

Такий стан тривати не може та мусить бути розвязаний в спосіб, як це його пропонують члени американського конґре-

Акт Злуки Українських Земель в січні 1919 р.

(Спомини М. Ч., поміщені в „Літописі Червоної Калини" за рік 1931).

Прийшов день 22. січня 1919. На дворі був легкий мороз, хоч день був погідний та гарний. Сподівалися ми нині важних подій, бо в програмі дня було офіціяльне проголошення злуки Західньо-Української Народньої Республики з Придніпрянською Україною та вітворення Трудового Конґресу.

Зранку місто прибрало святочний вигляд. Гуртками то одинцем спішив народ на Софійську площу, що ціла топилася в повени державних прапорів. Так само Володимирська вулиця одно море жовтої та блакитної краски. Кінець Володимирської вулиці в тім місці, де вона вибігає на Софійську площу, замикала триюмфальна брама, прибрана національними красками та гербами всіх українських земель, між якими на почетнім місці виднів галицький лев на золотім полі.

По середині так святочно прибраної Софійської площі на коні сидить Великий Гетьман Богдан та булавою вказує на північ. Як то зглядними є наші людські міркування та почування; давніше за царської влади творець цього постументу хотів у цей камінь вложити думку, що мовляв наш гетьман Богдан вказує, що оськам на півночі під царем православним будучність України, а нині... Нині серед того жовто-синього моря і мас народу енерґічний рух гетьманської булави в сторону Москви насував кожному з нас радше зовсім противну думку: „Геть з України на північ, московські зайди!"

Вздовж вулиць, що вели на площу Софії, шкільна молодь утворила шпаліри, а саму площу окружив кордон війська, пропускаючи до середини лиш делеґації, представників уряду та чужоземних представництв. Поза кордоном війська збиралися великі маси народу, а навіть на дахах, деревах та мурах було повно цікавих. Головний провід над порядком свята обняв директор театру Садовський.

Саме тоді, як у Софійськім соборі черкаський єпископ правив Службу Божу, члени галицької делеґації, вже попередно запрошені, удалися на вулицю Інститутську до палати бувшого ґенерал-ґубернатора, а теперішнього осідку Директорії. Там на хвилю спинилися ми у великій салі принять, а небавом сіли ми на авта та перед 12-ою годиною опинилися на Софійській площі. Перед 12. год. вийшло з Софійського собору духовенство з процесією. На чолі ступав катеринославський архиепископ Агапій з пятьма епископами. Візд членів Директорії на площі привитав нарід грімким „Слава", а оркестра відіграла національний гимн. Напроти входу до св. Софії заняли місця члени Директорії, Уряду, представники дипльоматичного корпусу в Києві, галицька делеґація, члени Національного Союзу, Трудового Конґресу, представники війська, а передусім старшини галицьких відділів, стаціонованих у Києві.

Точно в 12. годині зачався святочний Акт Злуки. Серед загальної тишини стає перед членами Директорії державний секретар д-р Л. Цегельський та відчитує в українській мові грамоту, яка говорила про ухвалу Української Національної Ради Західно-Української Народньої Республики злучитися з Українською Народньою Республикою. Грамота стверджувала, що ця ухвала згідна з правом самовизначення народів. Цю грамоту з датою — Станиславів, 17. січня і з підписами президії УНРади передає промовець голові Директорії Винниченкові. Зриваються оклики „Слава", а по хвилі ту саму грамоту по французьки відчитує член делеґації д-р Ярослав Олесницький.

У відповідь на це член Директорії Швець відчитує Універсал Директорії, де говорилося, що Директорія приймає цей акт УНРади до відома та приймає Західню Україну до злуки з Придніпрянською Україною. Святочно проголошуваний Універсал кінчиться словами: „Од нині во єдино зливаються століттями одірвані одна від одної частини Єдиної України — Західньо-Українська Народня Республика (Галичина, Буковина й Угорська Русь) і Наддніпрянська Україна. Здійснились віковічні мрії, якими жили і за які умірали кращі сини України. ОД НИНІ Є ЄДИНА НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНСЬКА НАРОДНЯ РЕСПУБЛИКА". Універсал носив дату — Київ 22. січня 1919. р. Під оклики „Слава" передає проф. Швець універсал д-ру Цегельському.

Які рої гадок пересувалися в душах учасників цього свята! Мов у якімсь далекім фільмі бачив я Володимира Святого, що віздив на Софійську площу, вертаючи з Галичини, то знов Хмельницького, як він веде народні маси на захід, то

(Докінчення на стор. 4).

Найбільша потреба Европи: харчі, вугіль, транспорт

Американський нарід глибо-зацікавлений тим, як помогти Европі задовольнити цеї зими страшну потребу в харчах, вугіллю і транспорті, що тісно звязані між собою.

Не тяжко зрозуміти, чому цеї зими стільки людей голодує в Европі. Націсти забрали від людей в окупованих країнах зібране збіжжя. Після визволення европейські селяни працювали тяжко на полях, але врожай був малим. Одною з головних причин була посуха. І було чимало інших причин. Поля не угноювались роками. Знаряддя господарств були розкрадені або понищені ворогом. Не було скоту. Брак відповідних транспортових засобів для перевозки харчів і вугля також не мало спричинився до голоду і холоду в Европі. Транспорт залежить від вугля, але його бракує.

Гаролд Ф. Ікес — адміністратор палива — звернув на це увауг такими словами: „Не буде перебільшенням, як ми скажемо, що вугільний голод такого розміру, що може знищити закон і порядок, напевно виникне в зруйнованих країнах північно-західної Европи... якщо не будуть повзяті негайні й рішучі міри".

Тому минулого вересня Злучені Держави почали відправляти вугіль до Европи, яких 1,400,000 тон місячно. На 1-го січня сподівалися вислати поверх 8 міліонів тон. Проте фактом є, що на початку грудня Джан В. Снайдер — директор военної мобілізації та реконверзії — заявив, що доставка вугля в Европу відстала дуже від наміченого пляну.

„Головними причинами" того Дж. Снайдер вважає страйк портових робітників у Філядельфії та спинення праці в вугільних шахтах у вересні.

Були й інші причини, що утруднювали положення, а саме: брак вугля в тих портах, з яких мали його відправляти, брак пароплавів в тих портах, де було нагромаджене вугля, та значно менша доставка вугілля з Німеччини до звільнених країн, як того сподівалися.

Наприклад, в грудні великі шахти в Рурській Долині добували поверх 35 відсотків своеї довоєнної продукції, проте це не мало великого значення зогляду на зруйнований транспорт в самій Европі.

Тим часом люди Европи тремтять від холоду, потяги та фабрики працюють не стало, з перервами, а в деяких місцях зовсім стоять.

В часі, як брак відповідного транспорту в Европі спинює доставку продуктів звідси, запаси тих продуктів не є тепер головною справою. По скінченні війни є більше пароплавів для перевозу, більше продуктів для цивільного споживання, і тому доставка продуктів у Европу звязана тепер головно з фінансовою справою. Справа позичок та інших фінансових догод обговорюється зараз з тими европейськими країнами, де не працює „УНРРА". „УНРРА", від якої стільки країн Европи та народів Азії є залежними цеї зими, вже дістала фонди для своеї допомогової праці. В грудні конгрес ухвалив $1,350,000,000 і тим самим виповнив першу квоту цеї країни для „УНРРА" в розмірі $1,350,000,000. Якраз перед Різдвом з несподіваною швидкістю перейшов через обидві палати законопроект яким ухвалюеться $1,459,000,000 як друга квота від цеї країни для „УНРРА" вже на рік 1946. І з тої суми вже асигновано $750,000,000, щоби не спинювати доставки продуктів, опалу та інших потрібних річей в країни, де їх так потребують.

Ще у вересні президент Труман висловив почування американського народу щодо положення в Европі, коли заявив:

„Наш уряд має багато доказів на те, що американський нарід добре свідомий терпінь наших союзників. Нарід виявив свое рішення, що ця країна виповнить вповні свою частку поруч з іншими постачальними країнами, аби привернути здоровля та силу тих, хто бився по нашім боці, як в Европі, так і на Далекому Сході. Це є американська відповідальність не тільки перед нашими приятелями, але перед нами самими, щоби доглянути, щоби те завдання було виконане і виконане швидко".

Злучені Держави, як активний участник „УНРРА", разом з іншими великими державами, виявили свое рішення, що ця організація буде виконувати велике завдання, для якого була створена.

ЧОРЧИЛ В АМЕРИЦІ.—До Злучених Держав знов прибув Винстон Чорчил. Та ти/ разом уже не як военний британський премієр, а як „приватна людина", що іде на відпочинок до Флориди. Та дехто думає, що так не є. Що прибув, щоб „ратувати" американську позичку для Англії. Бачимо його в товаристві своеї дружини, як говорить до мікрофону, висівши з корабля в Ню Йорку.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРҐАНІЗАЦІЙ

ТОРОНТО, ОНТ.

З ювилею на добру ціль.

Украніський загал нераз має нагоду читати в нашій пресі про здобутки й осягнення синів і дочок українських родичів у Канаді чи Злучених Державах. Ми радіемо, коли бачимо, що наша молодь чимраз вибивається на видніші становища, та що з кожним роком ряди українських торговельних, фахових та професійних сил збільшаються. Про це пишемо часто в пресі та даемо молодим людям всяку нагоду виказувати свої спосібности, беручи участь у нашому громадському житті. Одним словом, український загал завсіди радіє своїми молодими людьми і дає їм щире признання за їхні осягнення.

Іван і Софія Холевка

Але коли ми приглянемося обставинам, серед яких ці молоді люди здобули свою науку, то побачимо, що для цих осягнень таки найбільше посвятили труду і праці родичі цих молодих людей. Часто трапляється, що родичі наших спосібних студентів живуть і працюють майже виключно для своїх дітей. Хочуть, щоб діти мали краще життя і кращу будучність, як вони самі мали. Застановившися над цим, мимоволі прийдемо до висновку, що ми нераз забуваемо дати, в першій мірі, належне признання родичам за здобутки їхніх дітей.

Маючи на увазі оці заслуги великого числа українських родичів, кількапацять близьких приятелів панства Холевків, родичів пані Стефанії Глинки (дружини посла А. Глинки), справили недавно несподіванку панству Холевкам, в їхньому домі, в місті Торонті, знагоди їхнього срібного ювилею. Приняття відбулося дуже гарно й вечір цей остaнеться в памяті на довгий час, не лише в панства Холевків, але й також і в усіх присутніх приятелів і гостей.

В часі приняття говорили посол А. Глинка і п. В. Гультай. Вони висловили признання панству Холевкам за примірне виховання своїх дітей, а це — пані Глинку і сина Володимира, що цього року укінчує з відзначенням (онорз) у торонтонському університеті комерційний і фінансовий курс (ступінь).

Громадяни Холевки належать до тих українців, що поза гарне виховання своїх дітей також беруть ревну участь у громадській праці в рямцях українських організацій. Цим способом також вкладають важну частину своеї праці в будову нашого громадського життя. Ще додам, що в домі панства Холевків знайдете гарні портрети історичних українських велитнів, а також чи не всю українську пресу. Вони вже є віддавна теж і членами Українського Народного Союзу. З нагоди срібного ювилею панства Холевків їм належиться дати щире признання за ту їхню українську витривалість і посвяту для своїх дітей, а також за їхню працю у користь українського загалу в Канаді. Закінчу ще згадкою, що Ювиляти зложили знагоди ювилею $25 на допомогу українським скитальцям.

Гість.

—o—

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Висилка одягів бездомним.

Заходом тимчасового, допомогового комітету в Рочестер зібрано пятнацять (15) пакунків одягів і взуття і переслано до Unitarian Collection Warehouse, Ukrainian Relief Committee при 31. East, 35 St. у Ню Йорку до дальшої пересилки українським жертвам війни в Европі.

Пані Дж. Бенцаль, предсідниця, і панна М. Сталена, як секретарка Допомогового Комітету, повідомили нас двома листами про відбір висилки, зазначуючи, що одяги і взуття були в добрім стані й порядку.

Рочестерський комітет отсим висловлює глибоку вдячність усім жертводавцям, людям доброї волі, що щиро потрудилися, дарували дорогі і вартісні річи, як рівнож тим, що заняліся пакуванням, направками і висилкою.

Треба зазначити, що більшість одягів були нові або мало вживані. Ті, що більше зужиті були вичищені. Деякі треба було понаправляти. Лише кілька не можна було вислати.

Один молодий, наш громадянин що подорожує, як аґент при одній компаніі привіз дві валізки нових одягів під церковну галю і каже: „Бачите, я тут маю дороґі річи, свої, моеї жінки і діточі, і ми бажаемо, щоб їх дістали наші, бідні збігці. Скажіть мені, чи ви певні, що вони це дістануть". Знаючи що комітет у Ню Йорку робить усякі можливі старання, щоби посилки доходили на призначені місця ми запевнили нашого добр. що збігці уже дістали кілька посилок одежі і на це є документальні докази. Аж тоді жертводавець передав річи до дальшої диспозиції. Отже є доказом, яке щире бажання є наших людей помогти потерпівшим у війні; бажання приодіти бездомних і терплячих своїх братів і сестер по крови. „Старайтесь", каже, за всяку ціну, щоб вони це дістали".

Дехто не міг дарувати всіх річей кращої якости, тому членкині Золотого Хреста й інших орґанізацій понаправляли і прилагодили до висилки.

Одна діяльна жінка, (якої імені не подаю) трудилася сама довгі години при шиттю і складанню, у холодній галі. Було зимно, непривітно, але це отсю добру матір не відстрашує; вона мовчки шиє, переглядає, складає, не жде на нічию поміч, бо вважає це обовязком примірної громадянки; це робота, яка мусить бути зроблена і одяг треба вислати, бо зима йде. Там люди мерзнуть і ждуть теплої одежини, ждуть порятунку від своїх людей з Америки, котрих Всевишний обдарив кращою долею. „Ідіть, кажу, мисис до дому, вже досить з вас". Але відповідь була відмовна: „Не знаю, каже, „коли прийдуть другі жінки, а тут скільки роботи, тай висилати вже час".

Таких примірних жінок є кілька у нашій громаді, але треба, щоб їх було більше, тоді всяку народну роботу виконувалосяб спільними силами, особливо тепер, коли на нас звернені очи цілого українського народу. Наша допомога в грошах, одягах і ліках мусить бути постійна й обильна, як для збігців так і в Україну, на ратунок нашого, горем битого народу.

Конст. Шевчук, предс.,
Р. Пристай, секр.

ЖЕРТВИ НА ПРАЦЮ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ

ГЕМТРЕМК, МІШ.

З нагоди того, що цього року має відбутись третій Конґрес Американських Українців, Український Демократичний Клюб пересилає зі своеї каси й від своїх членів жертву в сумі $127 на дальшу працю Конгресового Комітету. Ця жертва була зложена ще в 1945 році і є за 9 місяців. Жертвували: Український Демократичний Клюб з каси $90; Тома Гаврилюк $10; Василь Седл?о і Семен Погребеник по $5; І. Кульчицький і А. Холевка по $2.50; Ю. Шемко $2; а по $1: Л. Бабій, П. Бук, М. Бабій, Ю. Камінський, Я. Коб[illegible]н, В. Оліник, В. Сміт, Н. Стахів, В. Вороновський і І. Заблоцькей.

Наш Клюб вибрав також трьох делеґатів на Конґрес.

ЗА УРЯД КЛЮБУ:
Іван Чайківський, предс.
Іван Заблоцький, секр.
Михайло Бабій, касіер

КЛІВЛЕНД, О.

Замісць делеґата на Конґрес Американських Українців, наше Братство св. Василія Великого, відділ 364 У. Н. Союзу, ухвалило виасиґнувати з каси та вислати $50 на дальшу працю Українського Конґресового Комітету.

Іван Сподар, секр.

ГЕМТРЕМК, МІШ.

Товариство Несення Помочі Українським Справам, переслало свою постійну місячну жертву в сумі $10 на працю Українського Конґресового Комітету.

су: сенатор Ванденберґ та членкиня палати репрезентантів Клер Бут Люс. Сенатор Ванденберґ та посолка Клер Люс поставили в сенаті та в палаті репрезентантів одноздгідну резолюцію до американського уряду, щоби особи спід советської влади признати бездержавними та видати їм такі пашпорти, які мали дотепер бездержавні збігці з Росії по вибуху російської революції. Заосмотрені в такі пашпорти будуть могли порушатися свобідно в світі та вибирати собі місце сталого побуту нарівні з громадянами всіх країн світа. Советам буде тоді загороджене право до тих людей, які остаточно правно розпрощаються з країною свого гнету.

Обидві резолюції відіслані були до комісій заграничних справ обидвох палат і саме тепер приходить черга на американських українців натиском на своїх послів та сенаторів подбати, щоби ці резолюції прийшли найскорше під обради відповідних комісій, та щбб були ухвалені теж обидвома палатами конгресу. Крайня пора подбати американським українцям енерґійною акцією на місцях та помогти нашим братам спід Советів стати вже раз людьми з людськими правами. Тепер так часто говориться про права людини, теж і в конґресі, а це є нагода для американського конґресу здійснити ці права хоч у випадку збігців спід советської диктатури.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

СПОМИНИ З ВІДСВЯТКОВАНОГО РІЗДВА.

Як кожного, так і цього року святкували ми наші Різдвяні Свята. Смерклося, надійшов вечір, зірка на небі засяяла і дала нам знак, що вже час засідати до святочної вечері — до тої вечері, яка має таке велике значіння для наших родичів, а з цим і для усіх нас. Родичам думка прошибає думку, коли згадують про старокраєві звичаї, про свою рідню; братів, сестер і те село, де провели свої молодечі літа із своїми родичами. Також і про цю останню різдвяну вечерю, коли то всі разом засіли до столу, заки виїхали на мандрівку в чужу країну, шукати кращої долі.

В тутешній українській родині діти приглядаються і дивуються, що то за звичаї? Їхні сучасники чи приятелі інших народностей про таке не чували і не знають.

Засіли ми до столу, де по середині стояла свічка і своїм слабим проміннням освічувала нашу кімнату цілий час вечері. Символом вечері була кутя з [illegible] медом, борщ з грибами, риба, пироги і ін. Змовили ми молитву і стали вечеряти. Як для нас, так і для багато інших родин це перші свята по війні, що вся родина зібралася разом. Багато родин радіо, що їх син-вояк вернувся домів. Але були й такі, що споглядали на порожне місце при столі, бо їх найближчий не вернувся на Різдво і вже ніколи не засяде до спільної вечері. Сльози покотились по лиці усіх рідних.

По вечері поспіли ми до церкви. Церква переповнена, люди різнородні: такі, що кожної неділі в церкву спішать і такі, що раз у рік приходять на спомин, що так колись було в них в ріднім краю. Але всі вони дякують Богу за те, що дождалися радісної хвилини після цілорічної натуги.

Заворушилось. Диригент хору підніс руку і з десяток грудей полилася старовинна українська коляда: „Бог Предвічний". Хто приглядався обличчу приявних людей, міг вичитати з нього найрізнородніші думки. Були такі, що слідкували за хором і собі потягали за ним слово коляди; були такі що їх думки полинули за тими, що не могли прибути на вечерю. Такі похнюпили голови та шептали молитву за тих своїх синів - соколів, на яких спочила колись надія, що на старости літ їм полекшає.

Коли за першою колядою пішла друга-третя, мимохіть прийшла думка: „Що за багатство мельодій і пісень у нашого народу! Цеж культура, стара, висока, що тримала разом нарід серед важких моментів!"

Нам, молодому поколінню, треба подбати, щоб не пропала ця культура, ці звичаї, ці символи, бо вони підносять народнього духа і дають йому вічний ідеал.

Ольга Редчук,
Ню Йорк. Н. Й.

Шукають своїх рідних

До читачів: Уважно перечитуйте наступні пошукування і розпитуйте за пошукуваними в своїх громадах, церквах, товариствах і між знайомими. Спис цих пошукуючих осіб буде стало продовжатися, бо їх є сотки і нараз не мислимо оголосити.

Альдикевич Катерину, тітку, пошукує Візниця Василь, син сестри Теклі.

Андруха Михайла, Малковичі, Перем., пошукує Лисечка Михайло.

Андрушкова Андрія і Марію пошукує Андррушків Стефан і Кость, сини Данька.

Архетко Катерину, Радванів, Рогатин, пошукують Копцюх Василь і Володко звідтиж. (Ахетко є в Шікаго).

Андрусова Михайла, стрия, в Ню Йорку, пошукує Андрушків Іван, Лучинці, Рогатин.

Бохну Івана з Ню Йорку пошукує Бохна Микола, син Михайла.

Бунчука Миколу і Василя, дядьків, пошукує Гнатович Іван.

Бурбу Івана, брата, пошукує Жовтобрух Іван.

Баран Марію, тету, пошукує Коваль Адам, Устрики дол., Ліско. (Батько Іван пропав у Франції).

Бінашівську Каську з дому Волок, тітку, пошукує Сверида Володко, син Ілька, Путятинці.

Біленького Петра, вуйка, в Балтімор, пошукує Гусак Володко, син Микити, Гайворонка, Підгайці.

Богачука Юрка ,брата, Старий Косів, Коломия, пошукує Богачук Микола, син Якова.

Біленького Григора, Дмухівці, Тернопіль, пошукує Біленький Мирон.

Бодлака Марію і Миколу пошукує Лютий Микола.

Боліновську Анну пошукує Цитнарський Петро, син Миколи.

Бурмас Магду, сестру, в Ню Йорку, пошукує Худа Іван, син Миколи, Бурканів, Підгайці. Бойко Роман, син Микити Бурканів, Підгайці.

Бурку Василя в Ню Йорку пошукує Бурка Петро, син Тимка, Жовчів, Рогатин.

Демка Спірідона, вуйка, пошукує Бабій Лев.

Бойчука Михайла, брата, і Трофиляковоі Катерини, в Ню Йорку, пошукує Віщук Ярослав.

Бояновича Миколу в Скрентон, пошукує Боянович Василь, Федосик Данило.

Бурку Павла, фармера, пошукує Бурка Стефан, Потік Золотий, Бучач.

Бандерського Тимка, пошукує Бандерський Осип, Стрий.

Бобовник Настю, сестру, в Ню Йорку, пошукує Лещишин Данило, Плавуча Велика, Бережани.

Батюк Марію, сестру, пошукує Лещишин Данило, Плавуча Велика, Бережани.

Богуцьку Анну, з роду Кінаш, сестру, в Ню Йорку, пошукує Кінаш Олекса.

Бунька Теодора, стрия, Молодня, Ярослав, пошукує Бунька Андрій, син Григора.

Боднара Михайла, стрия у Філядельфії, пошукує Боднар Степан, Козова, Бережани.

Бандарук Марію, тітку, в Ню Йорку, пошукує Пташник Ярослав.

Бабака Григора, родича, в Ню Йорку, пошукує Прочній Михайло, Плавуча Велика, Бережани.

Буксу Михайла, в Ню Йорку, пошукує Савіцький Панько.

Біленьку Феську, р. Гусак, в Балтімор, пошукує Гусак Володимир, син Микити.

Балицького Петра, в Ню Йорку, пошукує Балицький Дмитро, Лучинці, Рогатин.

Барилу Павла, в Ню Йорку, пошукує Коваль Евген, Тростянець Малий, Золочів.

Бойка Михайла, стрия, пошукує Бойко Ярослав, Чехів, Бучач.

Бебкевича Теодора, з Лобізни, Ліско, пошукує Локоцький Михайло.

Буланчука Якима, вуйка, пошукує Синів Іван, Перекуси, Калуш.

Березовича Івана, стрия з Сасова, Золочів, в Ню Йорку, пошукує Березович Роман, звідтиж.

Багрій Настю, тету з Саніцького повіту ,в Ню Йорку, пошукує Фір Іван.

Бація Миколу і Домка, в Ню Йорку, пошукує Бацій Микола, брат, Юсентичі, Стрий.

Бручаля Пилипа, братанича, Замочок, Жовква, пошукує Креховець Григор.

Буркуна Гната, батька, пошукує Буркун Микола, Станиславівщина.

Белова Тараса, в Літл Фолс (місто), пошукує Андрусишин Зиновій, Божиків, Бережани.

Баландюка Степана, священика, пошукує Федунків Микола, Добровіджани.

Босик Рудзю, сестру, пошукує Босик Петро, Верчани, пов. Стрий.

Білоуса Івана, в Ню Йорку, пошукує Білоус Василь, син, Залуче, Бережани.

Бачинського Михайла, брата, в Ню Йорку, пошукує Цап Петро, Залуже, Бережани.

Бобука Михайла і Андрія, вуйків, в Ню Йорку, пошукує Плескун Григор, Литвинів, Підгайці.

Бакая Юру, Івана і Михайла, Княждвір, Коломия, пошукує Потятиник Яким.

Брунька Женю, сестру, в Ню Йорку, пошукує Брунька Микола, Сасів, Золочів.

Брича Панька, вуйка, в Ню Йорку, пошукує Башта Семен, Буянів, Жидачів.

Варияка Михайла та Галицьку Анну, швагра і сестру, в Ню Йорку, пошукує Галицький Ілько.

Барабаша Павла пошукує Барабаш Теодор.

Богая Григора, пошукує Головатий Любомир.

Бурку Карпа, пошукує Чуприна Василь.

Благого Івана пошукує Панчук Микола.

Бака Грицька, Івангород, Олександрівський район, біля Ню Йорку, пошукує Хмара (Кисіль) Максим Андрієвич, Київ.

Бабій Павлину, в Ню Йорку, пошукує Голдак Василь.

Бурака Михайла, пошукує Петришин Василь.

Бубняка Степана і Антона та Галицьку Анну, вуйка, в Ню Йорку, родину в Шікаго, знайомих в Злучених Державах Америки, пошукує Бубняк Антін, Тізінський Федь, Хомечко Гринько син Івана, Голуб Петро с. Івана, Лівче, Любачів.

Беднарчука Михайла, вуйка, пошукує Миколин Гриць, Гарбузи, Зборів.

Бекіша Петра, батька, в Пітсбургу, пошукує Бекіш Мирослав.

Бояновських, вуйка Гнатка, тіток Настю і Параньку, пошукує Онуфрик Іван, син Федька.

Бегуна Андрея і Ефима (Якимчука Панкрата), в Клівленді, пошукує Якимчук Микола Василевич.

Вуєка Михайла, вуйка, пошукує Денега Іван.

Всіх пошукуваних проситься посилати листи до своїх рідних через:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P. O. Box 1661, Philadelphia 5, Pa.

Акт Злуки Українських Земель

(Докінчення зі стор. 2).

знов виринув перед моїми очима Львів в дні 1. листопаду та наш нічний відворот зі Львова. Якась журба за непевну сучасність налягала на душу; перед очима станули мені тисячні труднощі, що стояли ще перед повним зреалізуванням проголошеної злуки.

Грамоту та Універсал відчитували зібраному за військовим кордоном народови окремі окличники з чотирьох кутів Софійської площі. Не знаю, чого майнула мені крізь думку картина, що так мусіла виглядати Богданова Переяславська рада. Може саме памятник Великого Гетьмана наводив цю історичну паралелю, хоч на ділі ці дві події сутево мало до себе подібні. По кожнім прочитанні грамоти та універсалу народ здіймав грімке „Слава", а орхестра грала національний гимн.

Після цього духовенство під проводом архиеп. Агапіта стало до молебня, який скінчився многолітствіями для Директорії, Уряду, війська і народу.

Просто з Софійської площі подалися ми до міського оперного театру на відкриття Трудового Конгресу.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

—o—

ВЕСТ ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА. — На річних зборах відділу 62 вибрано такий уряд на 1946 рік: С. Староста, предс.; В. Білей, секр.; І. Возенган, кас. Просимо членів приносити свої вкладки надальше до 25-го на адресу секретаря: 6009 Jocum St.

БРІДЖПОРТ, ПА. — На річних зборах Бр. св. Петра і Павла, від. 383, вибрано такий уряд на 1946 рік: Петро Мартинюк, предс.; Юліян Кушнір, кас.; Іван Грозінський, секр.; Володимир Довгань, заст.; Лука Сарабун і Семко Козак, контрольори! Прокіп Вовк і Стефан Шевчук, надз. хорих. Збори будуть відбуватися в другу неділю у місяцю. — І. Грозінський, секр.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 19. січня 1946 року помер у 59. році життя

ОЛЕКСА ГЛАДКИЙ,

довголітний член У. Н. Союзу і Тов. ім. Т. Шевченка, від. 267 у Вестбури, Л. Ай. До Союзу вступив у 1910 році.

Покійний походив зо села Стріличі старі, повіт Бібрка, Україна. Полишив у смутку жену Анну, сина Володимира, що місяць тому був звільнений з війська як лютенант, і дві дочки Ольгу і Любов.

Похорон відбудеться в вівторок, 22. січня, в годині 9. рано, з дому жалоби, 817 Prospect Ave., Westbury, до української церкви і на укр. цвинтар в Гіксвіл. — В. Й. П.!

Уряд відділу.

ПОШУКУЮТЬ

ТЕОДОР САВЕЧКА, син Савки, пошукує **ІВАНА ЧОРНІЯ І ВАСИЛЯ ПРОЦАКА,** мають жити в Ню Йорку, як також **ІЛЬКА МАМЧАКА І ЛЮСЮ ЛОПАДЧАК** з села Хищевичі, пов. Рудки, писати: **Theodore Saweczka, a Baicourt, par Pont St., Maxcene, Oise, France,** або **G. T., 15327 Holmur Ave., Detroit 21, Mich.**

Стефан Стельмах пошукує М. Стельмаха, П. Гальму, Льва Кошитара, А. Шанаровського в Америці, і Вол. Гулевича в Канаді. Писати: **Stelmach Stephan,** Fraunstein, Wasserburgerstr. *(Kaserne)*, Ukr. Camp, Germany.

ТАРЗАН, ч. 1316. Зброя природи.

„Тарзан убив Конрада і втік" — закликав Губерт. Вишліть своїх сторожів у джунглі, щоб його віднайшли!"

Та саме в тім часі, коли ніж встромлено в серце Конрада, Тарзан самий був виражений на смерть у джунглях бо не мав зброї.

Серед дикого скоку леопард напав на Тарзана.

Одначе після завзятої боротьби Тарзан вкінці задавив хижака голіруч, але здалеку дві голодні гиєни стерегли його.